

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΙΡΕΛΛΑ

Εξη φρακοφορεμένοι κύριοι κουβέντιαζαν στο σαλόνι. Τό σουπέ είχε σερβιριστεί στη διπλανή τραπέζια. Έφτά σερβίτσια άστραφτοκοπούσαν ανάμεσα σε κίτρινα ρόδα και σε βιολέττες της Παρίας. Έφτά σερβίτσια για έξη άντρες και μιá γυναίκα.

Ο καθένας άπ τους φρακοφορεμένους κυρίους είχε λάβει ένα υποκιόνο μπιλιετικά που έλεγε τα έξης :

Ο μαύρος Κοίνο; σάς προσκαλεί σ' ένα φιλικό σουπέ, την Παρασκευή 7 'Ιανουαρίου, τα μεσάνυχτα ακριβώς. Και, κατά τα έπιδόματα, σάς επικυριάζει μιá έκκληξη.

Και όλοι ήρθαν, έχοντας ο καθένας την κρυφή έλλίδα πως θα νικήσει επί τέλους την αντίσταση της θύρας Μιρέλλας, της Ρουμανίδας με τα παράξενα λαμπρά μάτια, που οι θαυμαστά της την είχαν έπονομάσει Μαύρη Κρίνο. Και εΐταν, κείνο τό βράδι, στο κοινό σαλόνι: ο Χρηματιστής, ο Ποιητής, ο Βιομήχανος, ο Βουλευβαρδιέρος, ο Αμερικάνος και ο Άστειος της παρέας. Έλεγαν ένα σωρό άστεία πείραζε ο ένας τον άλλοτε κ' έπιναν, περμιενοντας τη Μιρέλλα. Και όλοι είχαν την περιέργεια να δούνε σε ποιόν τυχερό θα πέσει η έκλογη της.

Ο καθένας έλεγε από μίται του, κοιτάζοντας με τρόπο τό διπλανό του :

Ακούς εκεί, νάχει ο βλάκας την ιδέα πως θα κατακτήσει τη Μιρέλλα!

Κι' άπ' τό κοράι τους περνούσε η άνατριγγίλα της άνυπομονής. Και η μυστική έλλίδα μιάς κατακτήσεως που θα ικανοποιούσε τό φιλότιμό τους, τους έκανε να αισθάνονται κάποιο κόμπιαμο στο λαίμο.

Άξαφνα, παρουσιάστηκε η Μιρέλλα. Φορούσε ένα μακρό μαντί από άσπρο γούνα, κ' ένας μαύρος κρίνος εΐταν κορφομένος πάνω σ' άριστερό της στήθος. Εΐταν έξαισία και προκλητική, ήδονική και άπλησίαστη. Οι έξη ίπτόται του Μαύρου φράκον έβιασαν, έσφιξαν, μύρισαν, φίλησαν τό λεπτό και μαροβάλο χεράκι της, που τό στόλιζε τό πρόσωπο άσπρο ενός μεγάλου διατυλιδίου.

Έκατσαν στο τραπέζι. Άρχισαν να τρώνε. Βασίλισσα της βραδιάς η Μιρέλλα.

Ο Χρηματιστής, που καθότανε δεξιά της κατέβραζε τις μανάνες σάν ούρακουτάγκος. Ο Βιομήχανος, άριστερά της, άπλωνε πάνω στο κάτιστρο και σκληρό μιλιστρόν του ποικαίσιμο του όλόκληρο τάγμα μαργαριταρένιων κομπιτών. Άντίκρου της, ο Άστειος της Παρέας -- ένα άστρο του Μουζιζι γούλ που έπερνε τον Πειραιά για άνθρωπο και τό Θεόλοτο για δερματιχό νόσο -- έκτελούσε τον προσορισμό του, πληρώνοντας με φτωχές εθφορολογίες τό πλούσιο φαγά που έτρωγε. Ο Ποιητής είχε καταληφθεί υπό άνεκφραστο μελαγχολίας, την όποία ζητούσε να διασκεδάσει με σαμπάνια. Ο Αμερικάνος έλεγε βλακείες. Ο Βουλευβαρδιέρος μονάχη καθότανε σιωπηλός και κοιτάζε την παρτα μελαγχολικά.

Όταν σερβίρισαν και τό παγωτό, η Μιρέλλα άναψε πρώτη ένα τσιγάρο. Κοίταζε ύστερα όλους τους θαυμαστάς της με βλέμμα που έλαυπε παράξενα άνάμεσα άπ' τά μαύρα ματόβλαδα της -- και εΐπε :

Συνήθισα πάντα, πολυαγαπημένοι μου φίλοι, να κρατώ τό λόγο μου. Σάς έκάλεσα να σουπάρομε όλοι μαζί για να σας κάνω μιá έκκληξη σά φροΐτα. Και θα εΐχατε άσφαλώς τό δικαίωμα να με καταρσάψατε άν σας έλεγα πως η έκκληξη που σας ύποσέδεχκα εΐταν... να φάτε άπόψε έχοντας παρτα μονάχη μιá γυναίκα -- πράγμα που ποτέ δε σας συμβαίνει... Μά όχι, όχι... Μή διαμαρτυρησθε... θα ικανοποιήσω άμέσως την περιέργεια σας...

Η Μιρέλλα στάθηκε λίγο. Κ' ύστερα έξακολούθησε, με τη γλυκερία, τη μουσική φωνή της :

Θάνηκο, άγαπητοί μου φίλοι, σε κείνον άπό σας που θα μαντεύσει τί έπιθυμία έχω στο βάθος της καρδιάς μου και θα την εκτελέσει άμέσως.

Σιωπή εις τό ακροατήριον.

Κατάλαβατε, εϋγενέτατοι κύριοι, τί θέλω να πώ ... Θάνηκο σ' έκεινον που θα μαντεύσει τί πρέπει να κάνει για νάποκτήσει την σύνοια μου... Έμπρός, κύριοι... Περιμένο να μου άπαντησθε...

Η ίδια σιωπή βασιλευσε γύρω άπ' τό τραπέζι. Οι έξη θαυμαστά της θύρας Ρουμανίδας κοιτάζαν ο ένας τον άλλοτε με άπορία και άμηχανία...

Ο Ποιητής άνατάωνε τα μαλλιά του. Ο Βιομήχανος μασούσε τα νύχια του. Ο Αμερικάνος βαρούσε γροθίες στο κεφάλι και στην κοιλιά του, χωρίς να τοΐχεται η έμπνευση. Ο Χρηματιστής πάλι

βαρούσε γροθίες στο τραπέζι. Ο Βουλευβαρδιέρος έπεσε σε βαθιά όνειροκόληση.

Και μόνο ο Άστειος της παρέας γελοούσε, γελοούσε. Τί παράξενα που γελοούσε, άλήθεια, ο Άστειος της παρέας !...

— Λοιπόν, άγαπητοί μου; ρώτησε άξαφνα η Μιρέλλα που άρχισε νάνυπομονεί. Τί σας έβιασε και δε μιλάτε; Μήπως η πρόταση μου δε σας άρέσει; Ή μήπως κανείς άπό σας δεν τολμεί να κάνει τό πείραμα;

— Οι κύριοι συλλογίζονται τώρα! εΐπε σοβαρά ο Άστειος της παρέας. Δεν τους δίνετε λιγάκι διορία να σκεφθούν τί νάπαντήσουν;

Μά ο Αμερικάνος έλαβε τότε τό λόγο -- δηλαδή έβγαλε άπ' την τσέπη του τό καρτέ με τά τσέζ, σημείωσε κάτι με τό στυλόγραφό του κι' έδωσε της Μιρέλλας ένα χαρτάκι, λέγοντας :

- Έκα τό χιλιάδες δολάρια...
— Ούζ όλίγα δηλαδή! εΐπε η Μιρέλλα. Και γυρνώντας προς τό Βιομήχανο :
— Ένα στίχο, παρακαλώ.
— Ν' άνάψετε τό τσιγάρο σας ;
— Όχι, να κάψω αυτό τό τσέζ.

Κι' η ίδια σιωπή βασιλευσε ξανά γύρω άπ' τό τραπέζι...

Την κοιτάζει στα μάτια και εΐπει : 'Εγώ κατάλαβα τί θέλεις...

Άξαφνα ο Βιομήχανος σηκώθηκε, άρπαξε μες στα χοντρά χέρια του τό κεφάλι της Μιρέλλας και φίλησε τρελλά, με μανία, τα χεράσια των χειλιών του.

Αυτό περιμένατε! της εΐπε. Α να χαθείς βλάκα! -- εΐταν η άπάντηση που τη συνόδευε και τό πέταγμα του περιεχόμενου του ποτηριού της στο πρόσωπο του τολμηρού.

Οι άλλοι έσκασαν στα γέλια. Μά η Μιρέλλα σηκώθηκε άπ' τό τραπέζι. Τα μάτια της φανερόταν άνεκφραστο πόνο ένω τό άνασηκωμένο δεξί φρύδι της έδινε στη φαισηγομία της κάποια σατανική εκφραση.

— Άς εΐνε -- εΐπε άργά και μελαγχολικά -- Βλέπω πως κανείς άπό σας δεν εΐνε σε θέση να μαντεύσει τί ποθούσε άπόψε η ψυχή μου. Ζητούσα κάτι άλλοτο, κάτι άσσηνήτιστο... μιά, προς τί να έπαναλαμβάνουμε τά ίδια ... Άς πείνε τώρα να κάνουμε μιá βόλτα στα κέντρα των άτάχρων...

Μιά στιγμή! φώναξε τότε ο Άστειος της παρέας σηκώθηκε και πλησίασε τη Μιρέλλα, που ειχε σηκωθεί κ' έκίνησε. Την κοίταζε βαθειά στα μάτια, και της εΐπε σοβαρά :

Εγώ μονάχη κατάλαβα τί θέλεις. Εσύ... εσύ... ο Άστειος της παρέας ... Χά, χά, χά !... Μά κατάλαβες πράγματι ποιό εΐνε η επιθυμία μου ... Να παύσης μήπως να λές άστεία ;

Όχι, Μιρέλλα. Νά ! Έβγαλε άπότομα άπ' την πίσω τσέπη του πανταλιού του ένα πιστόλι, στήριξε την κάννη του στον γρόφοτό του και πυροβόλησε.

Άγάπη μου! άκούστηκε τώρα μιá σπαραχτική φωνή. Εΐταν η Μιρέλλα που ειχε γονατίσει δίπλα στο πτώμα του Άστειού της Παρέας. Του χάιδεψε τα μαλλιά, τον βέδοκισε να της μιλήσει, και τότε έλεγε πως τον άγαπούσε...

ΠΑΛΑΙΟΝΤΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ

Σπουδαία παλαιοντολογική ανακάλυψη έγνωστοποιήθη τελευταίως στην Ακωδημία των φυσικών επιστημών του Βελγίου. Πιλά, κείται περι μιáς κολοσοειδούς σαύρας, την όποίαν έτοποθέτη με στο Βελγικό Έθνικό Μουσείο. Η σαύρα αυτή, άνακαλυφθείσα από τό Βέλγον αρχαιολόγο Στανίνο, εις τάς τελευταίως άνασκα κ. που έκαμε στις 'Ινδίας, έχει μήκος 9-10 μέτρα, και ο σώζόμενος σκελετός της άποτελείται από 70-80 σπονδύλους. Τό κάτω σαγόν, μετά του κρανίου της, έχει μήκος ενός μέτρου, μέσα δε στο τεράστιο στόμα της μπορεί κανείς να μετρήσει 80-90 δόντια.

Τό γιγάντιο αυτό έρπετο ύπολογίζεται, ότι θα έζησε πρό και δαν έτών, άνήκει δε εις ένα γένος των μεγαλοσαύρων, τό όποιον σήμερα δεν βρίσκεται σε κανένα μέρος της γής. ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ 'ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, ΕΙΣΕΙΣΚΤΑΣΕΛΙΔΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ, ΜΕ ΘΑΥΜΑΣΙΑΝ ΤΡΙΧΡΩΜΟΝ ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΟΥΦΥΛΛΟΥ.